

bertil, men, hvad man ikke godt kan benægte, er Virkningerne af denne Cuurmethode. Jeg selv har havt Leilighed til i Nærheden at betragte et Tilfælde, som var meget staaende, saa at, om jeg ikke paa nogen Maade videnskabelig kan godtgjøre, hvorledes Cuurmethoden foregaaer, kan jeg dog ikke benægte dens Virkning. Nu er Spørgsmaalet det, om der ikke i det Tidrum, der ligger imellem denne Cancellisrivelse af 1834 og Nutiden, er fremkommet saadanne Vidnesbyrd med Hensyn til denne Cuurmethode, at der var god Grund for Lovgivningen til nu at gaae en anden Vej end den, der dengang blev indflaaet, og jeg maa til Begrundelse af dette fremsøre, at, hvormed man end kan sige til Fordeel for de examinerede Læger, saa kan man dog ikke benægte, at der indenfor de examinerede Lægers egen Kreds er saa mange forskellige Systemer, at det forekommer mig, at den homöopathiske Cuurmethode kun kan, hvad den ogsaa var i sin Oprindelse, betragtes som en lille Afslægger af selve den lægevidenskabelige Behandling; Nogle curere med koldt Vand, Andre med varmt, Nogle bruge mange Medicamenter, Andre næsten slet ingen, og saaledes gaaer det indenfor denne Videnskabs Omraade, at man ikke kan sige, at der er noget Princip deri. Jeg kan ikke undlade at fremhæve et ganske mærkeligt Exempel, for dets Sandhed vil jeg imidlertid ikke indestaae. Dengang der var Tale om disse homöopathiske Hospitalet, som der var oprettet paa flere Steder, blev der sagt, at der i et Land paa eengang blev oprettet 3 Hospitalet for at prøve Virkningen af de forskellige Metoder, og saa gjorde man den Jagttagelse under et lige Antal Patienter, at, hvor den alloopathiske Methode brugtes, der døde de Fleste, hvor den homöopathiske Methode brugtes, døde det næstførste Antal, og hvor ingen Lægemedie brugtes, men hvor man kun brugte Diæt, der døde de Færreste.

Jeg har nu stillet Forespørgselen saaledes, at der foreslaaes en dobbelt Vej, og hvis den ærede Minister ikke skal finde sig foranlediget til at gaae den første Vej, jeg har foreslaaet, som er den, der gaaer videst, skal jeg henvende mig til ham, om han ikke muligens kunde slutte sig

til den anden Deel af mit Forslag, som gaaer ud paa, at Udøverne af den homöopathiske Lægemedie maatte undtages fra Straffens Værk efter Dvafsalverloven. Det forekommer mig nemlig, at der er foregaaet saa meget i den sidste Tid, som taler for, at man ikke kan blive staaende ved Loven af 3die Marts 1854, der er givet for at lempe Dvafsalverlovgivningens Straffebestemmelser, idet den ikke er tilstrækkelig til at beskytte dem, der give sig af med den homöopathiske Lægemedie. Jeg har ogsaa af alle alloopathiske Læger hørt den homöopathiske Lægemedie omtale som aldeles uskyldig; de, der ikke ville sige Andet, end at det er Sværmeri, sige dog, at den er uskyldig, at den hverken gjør fra eller til, og jeg mener derfor, at den dog ikke kan falde ind under Dvafsalverlovgivningens Straffebestemmelser, hvor der er Tale om Dvafsalvere, der befindes at tage Syge under Cuur og saaledes at udsætte dem for Fare; men naar denne Lægemedie ikke medfører Fare, saa er der heller ingen Grund til at behandle dem, der udøve den, efter disse Straffebestemmelser. Det er naturligtvis min Mening, at dersom der skal gives disse Udøvere af den homöopathiske Lægemedie en større Ret end den, de hidtil have havt, saa maatte de underkaste sig visse nærmere Betingelser, som det da vilde staae til den ærede Minister og de under ham staaende Collegier nærmere at bestemme og derefter indbringe Forslag derom til den lovgivende Magt. Jeg troer i det Hele, at der med Hensyn til Uddannelse af Læger turde være Grund til at træffe nogle nærmere Bestemmelser med Hensyn til de Fordringer, der gjøres, for at Nogen kan faae Afgang til at besøge Hospitalet og der faae Leilighed til praktisk Uddannelse. Det forekommer mig, at hvor man har 2 saa fortrinlige Hospitalet, som vi have her i Byen, der kunde der være god Grund til at tilstede Folk i en noget yngre Alder og uden saa mange specielle Fagkundskaber, som slet ikke vedkomme deres fremtidige Stilling, Afgang til at gjøre sig bekendte med Sygdommens Natur og ved Øvelse erhverve sig det Blik for Sygdommens Aarsager, der i Almindelighed udmærker netop dem, som kaldes Dvafsalvere. Erfaringens Dø er vedværende Noget af det,